בס"ד

יום ד', ה' בניסן תשנ"ח (1 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם
אבא קובנר, 1978

היום יום פטירתו של הרב אברהם יהושע השל מאפטא (תקל"ו - תקפ"ה: 1775-1825), גאון מקורי תלמידו של ה"בעל שם טוב" רבי אלימלך מליזנסק שפעל בגליציה לצדדיה התפילות בקלויזנ'ה היעודרמנ'ה ובברומנ'ה. הוא נקרא "אוהב ישראל" על-שם ספרו שחיבר על פרשיות התורה. בכל הצדמנות הוא מילה מעלה מופלאות של אהבת ישראל, והנחיל מידה טובה זו לתלמידיו הרבים.

מדברי, המעשה הבא על ע"נ פרשת "וַיֵּרָא" שנקרא בתורה השבת:

← תלמיד אחד בא אצל הרב מאפטא ו"אוהב ישראל" ומולל לפניו באריכות רבה את סאות צרותיו וקשיי, שעתרמשו ובאו עליו בעמן ויאחרין. בדבריו הוליך בהסבלנות רבה, תשלף באריכות של דברי התלמיד. ובתום שיחו הלאבל עלין מהברכותיו ואלף השיגו עדה טובה כדבר יפה לתלף את עדמו ממצבו הקשה.

כשנפרד הגיש מן ה"בדק" וענה לצאת מן התדר, קרא אליו הרב מאפטא שניגש את התלמיד והכריז בהתרגשות רבה: "עליך לעשות אתמי הכול שאמון בבד ימר ממה שהורה לך רבנו - בימך קרה היום לעשם ישראל - אמון תפרת ונורא! קורבנן התמיד לא הוקרב היום בתוקפו ובהלכתו, כיוון שהרבה עליין בגד המקדש..."

[פרפראות של התורה]

לקראת פסח:

מנהג היה ברוב תפוצות ישראל ועדיין נפוץ הוא בכמה מקומות, שקודם לפסח פ"ו כובשים סלק או שורי ירקות ועושים חמיצה למאכל בפסח.

כל מנהגי ישראל קדושים יש להם טעמים של תורה. אלא מנהג כזה צריכים בשביל להראות שאנו אין אנו אלא מה שקבלנו מאבותינו ל"ע פירושים למצוות התורה, וכל תורה שאין עמה קבלת חז"ל אינה תורה.

ומה בכל-זאת מקור מנהגים לה? ... מחר, בלי נדר.

[סוף הת[illegible]]

יום נעים!